Μυωπία

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 04.11.2014

Άκουγα ιστορίες από μωρό, εγώ μέσα στο καρότσι, η μαμά μου περπατώντας μου έλεγε ότι έβλεπε για να το δω κι εγώ, δέντρα, πουλιά, τον ουρανό, τη θάλασσα. Παρόλο που δεν μου το έχει πει ποτέ, πρέπει να μου μιλούσε κι όλους εκείνους τους εννέα μήνες, μάλλον από μέσα της. Εγώ πάντως την άκουγα. Μετά ακολούθησαν τα βιβλία γεμάτα χρώματα και ζωγραφιές αλλά και λέξεις που τα συνόδευαν. Είχα τόσο μαγευτεί που είχα μάθει τα λόγια απ' έξω, γυρνούσα με τα χεράκια μου τις σελίδες, διάβαζα διαισθητικά. Στο νηπιαγωγείο ζήλευα ένα αγόρι (είχε έρθει από την Αθήνα) που οι γονείς του το είχαν μάθει να διαβάζει μόνο του, εγώ έπρεπε ακόμη να ζητάω βοήθεια από τη νηπιαγωγό. Στο δημοτικό, με το που έμαθα να διαβάζω, δανείστηκα ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη του σχολείου. Να τα φέρετε αύριο πίσω, είπε η δασκάλα κι εγώ θυμάμαι τον εαυτό μου στο κρεβάτι μου να καταβροχθίζω «Τα μυστικά του βάλτου», την άλλη μέρα το βιβλίο είχε γυρίσει πίσω στο ράφι. Τα βιβλία πλέον είχαν βρει το δρόμο τους. Τα καλοκαίρια στο χωριό διάβαζα ότι έπεφτε στα χέρια μου (τα βιβλιοπωλεία ήταν μακριά), όλες τις ώρες, το μεσημέρι διάβαζα κάτω από την ελιά τα περιοδικά που έπαιρναν οι μεγαλύτερες κοπέλες («Βεντέτα», «Ρομάντζο»), ένα σύμπαν λαϊκό, η μαμά μου έπαιρνε τη «Γυναίκα» που μπροστά σ' αυτά ήταν σαν την Εγκυκλοπαίδεια Μπριτάνικα, και μετά έβαλα χέρι και στα διαβάσματα των αγοριών, «Μπλεκ» και «Μικρό Σερίφη», αυτά πήγαιναν πιο καλά με την περιπετειώδη φύση μου. Φτάνει πια, ώρα να κοιμηθείτε μας έλεγαν και έσβηναν το φως. Ναι, αλλά εγώ δεν είχα τελειώσει αυτό που διάβαζα, ευτυχώς που υπήρχε ένα ηλεκτρικό καντηλάκι αναμμένο, τα αδέρφια μου

φοβόταν το σκοτάδι, κι έτσι απέκτησα σύμμαχο στο διάβασμα. Το Σεπτέμβρη που γυρίσαμε στην πόλη με πήραν από το χέρι στον οφθαλμίατρο, διάγνωση καραμπινάτη μυωπία κι ένα ζευγάρι χοντρά γυαλιά να με συντροφεύουν από τότε. Δεν είχε κανείς άλλος στην οικογένειά μου, αλλά τουλάχιστον πια με άφησαν να κλείνω το φως το βράδυ μόνη μου και μου αγόρασαν καλές λάμπες και για το γραφείο μου και για το κομοδίνο μου. Η ανάγνωση συνεχιζόταν αδιάλειπτα, τα πρώτα πολιτικά βιβλία στο γυμνάσιο, η παράδοση της Κέρκυρας, η ποίηση με τα πρώτα σκιρτήματα του έρωτα. Για χρόνια κουβαλούσα στα ταξίδια τα ποιήματα του Σεφέρη, αισθανόμουν απροστάτευτη αλλιώς. Στις πανελλήνιες όλοι έκαναν επαναλήψεις κι εγώ κοιμόμουν και διάβαζα «Το όνομα του ρόδου» ανάμεσα στα διαγωνίσματα. Η μαμά μου ανησυχούσε, δεν είχε λόγο, το κατάλαβε όταν πέρασα άνετα στη σχολή που ήθελα. Όταν πήρα πτυχίο κι αναρωτιόμουν για τη συνέχεια της ζωής μου διάβαζα αρχαίους Έλληνες. Στις δυσκολίες διαβάζω αστυνομικά. Με τα κλασικά στέκομαι ξανά στα πόδια μου όταν ο κόσμος κλονίζεται. Φύγε, είπα σε ένα μεγάλο έρωτα μετά από ένα μυθικό καυγά. Με το «Αρμαντέιλ» που διαβάζω τώρα μπορώ να σε ξεπεράσω. Η λίστα με τα βιβλία που θέλω να διαβάσω δεν τελειώνει ποτέ. Αλλά η πιο ωραία λίστα είναι αυτή που φτιάχνουν τα βιβλία μόνα τους, όπως το ένα με παίρνει από το χέρι και με οδηγεί στο άλλο, και στο άλλο, και στο άλλο. Γιατί έχουν την δική τους ζωή. Κι έχουν πολλά να πουν για τις επιλογές μου σε όλα τα επίπεδα. Μύωψ; Δε νομίζω.